

Sygn. akt II Ka 381/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Sędziowie:	SO Karol Troć (spr.) SR (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Marka Kempki

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2021 r.

sprawy **D. S.**

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 16 lutego 2021 r. sygn. akt II K 418/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od skazanego na rzecz Skarbu Państwa 20 złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 381/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 16 lutego 2021 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 418/20.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 4 kk, poprzez brak połączenia wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 19 lutego 2019 roku (II K 992/18) z uwagi na jego wykonanie w całości, w sytuacji, kiedy pierwsze czyny, za które został skazany D. S., wyrokiem II K 883/14 (a który to wyrokłączono z innymi) zostały popełnione 19 października 2014 roku, a wobec tego powinna zostać zastosowana ustawa względniejsza dla sprawcy;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut wywiedziony przez skazanego okazał się pozbawiony zasadności. Wyprzedzając zasadniczą część niniejszych rozważań nadmienić należy, iż skarżący nie dość trafnie sformułował wyprowadzony przez siebie zarzut, pozornie		

podnosząc, jakoby zaskarżone rozstrzygnięcie zapadło z obrazą przepisów postępowania karnego, by następnie - konkretyzując domniemanie uchybienie - powołać się na obrazę art. 4 kk. Niemniej jednak, wobec zaistniałej sprzeczności, po dokonaniu analizy treści wywiedzionej apelacji, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż rzeczywistą intencją autora apelacji było wykazanie zarzutu obrazu prawa materialnego, poprzez rzekomo błędne niezastosowanie art. 4 kk.

Wychodząc naprzeciw dywagacjom skarżącego wyraźnie zaznaczyć należy, iż ferujący zaskarżony wyrok Sąd Rejonowy na gruncie przedmiotowej sprawy nie zastosował zgodnie z życzeniem autora apelacji art. 4 kk, bowiem wobec posłużenia się inną, stosowną normą intertemporalną, to okazałoby się nie tylko zbyteczne ale i niedopuszczalne. Wszakże, stosowanie przywołanej regulacji, jak i pozostałych szczególnych reguł prawa międzyczasowego, nie jest kwestią uznaniową Sądu. Każdorazowo bowiem winno to następować jedynie w ściśle określonych sytuacjach procesowych, kiedy występują ku zastosowaniu danej regulacji konkretne ustawowe przesłanki. Dopiero wówczas organ procesowy zobligowany jest do wydania orzeczenia z uwzględnieniem rzeczonych stosownych do okoliczności danej sprawy zasad.

W tym miejscu wskazać należy, iż podstawy wymiaru kary łącznej podlegały w ostatnim czasie dość dynamicznym zmianom, w konsekwencji czego na przełomie ostatnich lat wyłoniły się dwa znacząco odmienne od siebie modele

łączenia kar, z których pierwszy obowiązywał do 30 czerwca 2015 roku, a obecnie – nowelą z 19 czerwca 2020 roku – został w zdecydowanej mierze przywrócony, natomiast drugi – wprowadzony nowelą z 20 lutego 2015 roku – obowiązywał w okresie od 1 lipca 2015 roku do 23 czerwca 2020 roku. Co znamienne z punktu widzenia sprawy niniejszej i zarzutów apelacyjnych postawionych przez skarżącego to fakt, iż powyższe regulacje pozostawały odmienne w kwestii możliwości połączenia węzłem kary łącznej sankcji już w całości wykonanej. Jednocześnie, tzw. tarcza 4.0 w art. 81 ust. 1 stanowi, że przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu dotychczasowym stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tarczy 4.0, natomiast w ust. 2 stanowi, iż przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym tarczą 4.0 stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych po dniu wejścia w życie tarczy 4.0. Innymi słowy, uprzednie uregulowanie będzie stosowane w przypadku kar prawomocnie orzeczonych przed dniem 24 czerwca 2020 roku, natomiast nowe rozwiązania prawne dotyczą tylko tych sytuacji, w których wszystkie skazania prawomocne nastąpią po tej dacie. Omawiany przepis nie przewiduje bowiem sytuacji, w której część skazań nastąpiła przed wskazaną w zdaniu poprzedzającym datą a część po niej. Nie ulega zatem wątpliwości, że wskazany wyżej art. 81 ust. 1 i 2 ustawy nowelizującej stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 4 § 1 kk.

Rzecz jasna, podążając w ślad za autorem apelacji i zupełnie abstrakcyjnie porównując sytuację procesową D. S. przez pryzmat

obowiązki przepisów karnych sprzed nowelizacji z dnia 1 lipca 2015 roku i po niej, można wysnuć wnioski tożsame co skazany, jakoby to przepisy obowiązujące uprzednio, ze względu na możliwość łączenia kar już wykonanych, byłyby dla niego względniejsze. Wszakże, w brzmieniu obowiązujących ówczesnie unormowań, notabene przywróconych IV ustawą antycovidową: wydaniu wyroku łącznego nie stoi na przeszkodzie, że poszczególne kary wymierzone za należące do ciągu przestępstw lub zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane, zaś w czasookresie obowiązywania przepisów wprowadzonych zmianą kodeksu karnego z dnia 20 lutego 2015 roku nie zostało to przewidziane ustawą. Jednakowoż, jedynie rozpatrywany autonomicznie fakt, iż w świetle obowiązujących niegdyś przepisów prawa sytuacja procesowa skazanego byłaby bardziej uprzywilejowana niż wobec norm obowiązujących na etapach kolejnych, nie upoważniał Sądu merytorycznego do dokonania z szeroko pojętego porządku prawa dowolnego wyboru przepisów najkorzystniejszych z punktu widzenia D. S., a tym bardziej ich łączenia i oparcia swojej decyzji w tym przedmiocie na rzekomej wykładni art. 4 kk. Wręcz przeciwnie – obowiązkiem organu procesowego było poczynienie wielopłaszczyznowej analizy omawianej materii, przy uwzględnieniu wszystkich zaistniałych zmian oraz treści płynących z ustaw szczególnych. W ten sposób, czyniąc ustalenia, sprowadzające się do rozstrzygnięcia, które ze zmieniających się na przestrzeni ostatnich lat przepisów dotyczących

zagadnienia wyroku łącznego, winny mieć zastosowanie na gruncie przedmiotowej sprawy, słusznie Sąd pierwszej instancji odwołał się właśnie do art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku ustawy o dopłatach (...), dostrzegając, iż przepis ten tę wątpliwą kwestię w sposób jasny i kompleksowy uregulował. I tak, w myśl przywołanej instytucji zastosowane tarczą 4.0 zmiany - w tym ta kluczowa z punktu widzenia skarżącego, dotycząca możliwości łączenia kar już wykonanych - mają zastosowanie wyłącznie do kar prawomocnie orzeczonych po dniu 24 czerwca 2020 roku, zaś do kar zasądzonych poprzednio stosuje się w dalszym ciągu przepisy obowiązujące uprzednio, które tej ewentualności nie przewidywały. Przez powyższe rozumieć zatem należy, iż dla przyjęcia możliwości połączenia kary już wykonanej kluczowe znaczenie ma data prawomocnego rozstrzygnięcia o jej wymierzeniu. Niewątpliwie, przywołany przez skarżącego wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie wydany został, a następnie uprawomocnił się, przed graniczną datą 23 czerwca 2020 roku, co wykluczało zastosowanie względem orzeczonej w nim kary wskazanych przez skarżącego regulacji. Zaskarżone rozstrzygnięcie uznać należy zatem za prawidłowe.

Abstrahując od powyższego wskazać należy, iż dla zapadłego rozstrzygnięcia bez znaczenia pozostawały wskazywane przez D. S. okoliczności dotyczące wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie wydanego w sprawie o sygn. akt II K 883/14. Skazany argumentując wywiedziony zarzut zupełnie zignorował, iż rozstrzygnięcie w

rzeczonej sprawie, zapadło w dniu 13 czerwca 2016 roku, a zatem - podobnie jak pozostałe podlegające łączeniu wyroki - po wejściu w życie wskazanej przezeń noweli. Pomijając zatem, czysto hipotetycznie, jak uczynił do autor apelacji, zmiany wywołane przepisami ustawy IV antycovidowej, uznać należałoby, iż na gruncie przedmiotowej sprawy w ogóle nie zaszły przesłanki umożliwiające zastosowanie przepisów intertemporalnych. Wszakże, podążając tokiem dedukcji skarżącego analogicznie należałoby przyjąć, iż wszystkie połączone przez Sąd pierwszej instancji orzeczenia zapadły wobec D. S. już po wejściu w życie nowelizacji kodeksu karnego z dnia 1 lipca 2015 roku, a zatem w trakcie obowiązywania jednakowych przepisów w zakresie wyroku łącznego, nie mogło być mowy o przyjęciu w treści rozstrzygnięcia regulacji zawartej w art. 4 kk, która ma zastosowanie w sytuacjach przeciwnych.

Wniosek

Wniosek skazanego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez połączenie również wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 19 lutego 2019 roku (II K 992/18) z zaliczeniem wykonanej kary 5 miesięcy pozbawienia wolności na poczet kary łącznej i wymierzenie D. S. kary łącznej w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył sformułowany przez skarżącego wniosek apelacyjny.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>2. 3. 4.</p>	<p>Błędne ustalenie stanu faktycznego, poprzez pominięcie istotnych okoliczności w sprawie, tj. iż mimo kilkukrotnej karalności D. S. po raz pierwszy odbywał karę pozbawienia wolności, zaś jego początkowe niewłaściwe zachowanie w zakładzie karnym wynikało z emocji, lęku o rodzinę, absurdalności sytuacji w której został zatrzymany oraz faktu, iż w przeszłości wielokrotnie D. S. uświadczyl nieprzyjemności od funkcjonariuszy Policji nie dając ku temu powodu, nadto D. S. obecnie zachowuje się w sposób poprawny, nie sprawia kłopotów, stara się o przerwę w karze celem podratowania zdrowia;</p> <p>Błędne ustalenie stanu faktycznego, poprzez pominięcie w całości okoliczności osobistych sprawcy, okoliczności jego rodziny, stanu psychicznego małżonki oraz małoletnich dzieci, stanu zdrowia skazanego;</p> <p>Niewspółmierność kary, poprzez orzeczenie kary na zasadzie kumulacji, w sytuacji gdzie adekwatną do działań D. S. byłaby kara łączona wymierzona na zasadzie asperacji w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Wyprzedzając meritum tej części rozważań nadmienić należy, iż pomimo dość obszernej formy sporządzonej przez skazanego apelacji i pozornej wielości przedstawionych przezeń zarzutów, w istocie treści zaprezentowane w kolejnych punktach wywiedzionego środka zaskarżenia stanowią powielenie zarzutów wskazanych uprzednio (pkt. 2 -4), tudzież mają charakter wtórny w stosunku do nich. Z tego względu, dążąc do zachowania przejrzystości i czytelności wywodów Sądu Okręgowego, celowym będzie łączne odniesienie się do tej części apelacji dotyczącej problematyki kary.

Zarzuty podniesione przez skazanego okazały się bezzasadne.

Na wstępie niniejszych rozważań nadmienić należy, iż orzeczona zaskarżonym wyrokiem kara łączna w żadnym razie nie nosi cech rażącej surowości, a tylko tego rodzaju surowość mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Wszak, przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie rażącej niewspółmierności

oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Tymczasem, takiej sytuacji w przedmiotowej sprawie nie sposób było się dopatrzeć. W ocenie Sądu Okręgowego, a wbrew odmiennym przekonaniom D. S., kryterium tego nie spełniła orzeczona względem niego kara łączna 2 lat pozbawienia wolności.

Celem przypomnienia wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 86 kk Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności. W świetle obowiązujących przepisów karnomaterialnych orzeczona względem skazanego kara łączna pozbawienia wolności winna stanowić wynik połączenia trzech wskazanych przez Sąd merytoryczny kar jednostkowych, w świetle których granice tejże kary łącznej, przy uwzględnieniu treści art. 86 § 1 kk, winny oscylować pomiędzy 1 rokiem a 2 lata i 4 miesiącami pozbawienia wolności. Analizując tę materię nie należy tracić z pola widzenia, iż indywidualizacja kary łącznej w każdym konkretnym przypadku należy do ferującego wyrok Sądu, który poza stosowaniem ogólnych dyrektyw i zasad wymiaru kary, uwzględnieniem oceny całokształtu czynów przestępnych i podmiotowo-przedmiotowych relacji między nimi, winien mieć na uwadze okoliczności, które ujawniły się po

wydaniu poprzednich wyroków oraz
względ na prewencyjne cele karania
zarówno w indywidualnym, jak i
społecznym aspekcie.

Przenosząc te uwagi o charakterze
ogólnym na kanwę przedmiotowej
sprawy wyraźnie zaakcentować
należy, iż występujące w
sprawie okoliczności dotyczące
D. S. nakazywały przyjąć, że
orzeczona w pierwszoinstancyjnym
postępowaniu kara łączna 2 lat
pozbawienia wolności spełni swe
cele w zakresie społecznego, jak
i indywidualnego oddziaływania.
Zdaniem Sądu drugiej instancji,
Sąd Rejonowy właściwie uwzględnił
wszystkie okoliczności wynikające
z kodeksowych dyrektyw wymiaru
kary łącznej, wyrażone w art.
85a kk, przyjmując, iż nie
dają one podstawy ani do
wzięcia pod uwagę najbardziej
rygorystycznego modelu łączenia
kar, tj. zasady pełnej kumulacji,
ani też najbardziej korzystnego
dla skazanego systemu absorpcji –
ku której skłaniałyby się postulaty
skarżącego (zwłaszcza przyjmując,
że Sąd zgodnie z jego życzeniem w
poczet orzeczonej kary zaliczyłby mu
karę już wykonaną), słusznie w tej
sytuacji stosując metodę asperacji,
zmierzającą jednak w kierunku tego
bardziej rygorystycznego modelu.
W tym miejscu podkreślić należy,
że obowiązujące przepisy prawa
nie wprowadzają automatyzmu w
zakresie kształtowania kary łącznej
i nie dają podstaw w każdej
sytuacji do zastosowania czy to
zasady pełnej absorpcji czy właśnie
asperacji zbliżonej do absorpcji.
W orzecznictwie i doktrynie od
dawna ugruntowany jest pogląd, że
im bliższe są związki czasowe i
rodzajowe pomiędzy zbiegającymi
się przestępstwami, tym bardziej
wskazane jest zastosowanie przy

wymiarze kary łącznej zasady absorpcji, natomiast im związki te są odleglejsze, tym pełniejsze winno być zastosowanie zasady kumulacji.

Sąd Okręgowy w zupełności podzielił deliberacje Sądu niższego rzędu co do rangi i znaczenia okoliczności obciążających skazanego, w szczególności nagannego zachowania D. S. w warunkach izolacji penitencjarnej, konieczności zarządzenia warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności oraz wielokrotnej karalności skazanego. Słusznego oglądu Sądu Rejonowego na tę materię nie zdołał podważyć sam apelujący, który swoją nieodpowiednią postawę prezentowaną w zakładzie karnym próbował usprawiedliwić problemami adaptacyjnymi i frustracją zaistniałą w związku z sytuacją, w której się znalazł. Argumenty te nie mogły jednak skutecznie skłonić Instancji Odwoławczej do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia. W istocie bowiem wskazywane przez skarżącego odczucia lęku o rodzinę czy problem z akceptacją nowej sytuacji życiowej w początkowej fazie odbywania kary izolacyjnej towarzyszą niemalże każdemu skazanemu, jednakże nie każdy wskutek swoich odczuć prezentuje postawę tożsamą co D. S.. Wskazywane przezeń okoliczności nie są zatem wyjątkowe, a już na pewno nie upoważniają skazanego do wyładowywania swoich napięć na osobach funkcjonariuszy więziennych. Wręcz przeciwnie – D. S. jako osoba skazana ma obowiązek dostosować się do podstawowych reguł panujących w placówce jaką jest zakład karny, w tym wykonywać polecenia podmiotów uprawnionych do ich wydawania oraz powstrzymywania

się od agresji słownej. Co więcej – Sądu Odwoławczego nie zdołały przekonać twierdzenia skazanego, jakoby jego zachowania były sprowokowane przez funkcjonariuszy Służby Więziennej. Tak wyrażone tezy uznać należy za nic innego jak daleko idące i niczym niepoparte przekonania, podjęte wyłącznie w celu usprawiedliwienia swojej nagannej postawy.

W sposób analogiczny należy ustosunkować się do dalszych wywodów skarżącego prowadzących się do zaprezentowania swojej sytuacji rodzinnej, które de facto Sąd Rejonowy dostrzegł, słusznie jednak nie nadając im nadmiernej rangi. Zgłębiając tę problematykę, skarżący ponownie próbował usprawiedliwić swoje postępowanie, doszukując się leżących poza nim domniemyanych przyczyn popełnianych przez niego przestępstw. Jednakowoż okoliczności wskazywane w apelacji dotyczące motywacji skazanego i warunków dotyczących jego osoby pozostawały zdecydowanie bardziej istotne z punktu widzenia orzekania kar jednostkowych. A contrario uznać należy, iż w gestii Sądu Okręgowego, rozpoznającego apelację od wyroku łącznego, nie leży czynienie ustaleń w tym zakresie pobudek skłaniających D. S. do popełnienia czynów zabronionych przez ustawę karną. Jednakże bacząc na podnoszone argumenty przez pryzmat wymiaru kary łącznej zauważyć winno się, iż sytuacja, w której skazany posiada na utrzymaniu rodzinę nie jest incydentem marginalnym. Wręcz przeciwnie – jest to zjawisko dość powszechne, dlatego też okolicznościom wskazywanym przez D. S. nie należało przyznawać

zbyt dużego znaczenia i wyłącznie przez fakt posiadania żony i dzieci bezkrytycznie premiować skazanego. Nadto, jak wskazał sam skarżący, nie założył on rodziny w ostatnim czasie, lecz był mężem i ojcem już w trakcie prowadzenia swej przestępczej, wielofalowej działalności. Jednakowoż, ów fakt i przewidywane konsekwencje podążania kryminalną ścieżką nie powstrzymały go przed kolejnymi wejściami w konflikty z prawem, dlatego też tym bardziej nie mogą przemawiać za złagodzeniem zapadłego względem niego rozstrzygnięcia. Podobnie de facto jak deklarowane przez skazanego problemy zdrowotne, których występowania w żaden sposób nie uprawdopodobnił chociażby poprzez przedłożenie stosownej dokumentacji medycznej. Poza tym, w przypadku gdyby te rzeczywiście się ujawniły, D. S., jak sam wskazał, może ubiegać się o zarządzenie przerwy w odbywaniu kary celem ratowania swojego stanu zdrowia.

Puentując całość niniejszych rozważań wskazać nadto wypada, iż w ocenie Sądu Okręgowego, zastosowanie względem D. S. zasady asperacji, jednakże w wymiarze bliższym zasadzie absorpcji, zgodnie z którą wobec skazanego orzeczona zostałaby kara łączna w wymiarze 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, wiązałoby się poniekąd z bezzasadnym quasi darowaniem skazanemu wykonania kary orzeczonej minimum w jednym z wyroków podlegających łączeniu, a tym samym implikowałoby bezkarność skazanego za jedno z przestępstw, których się dopuścił. Tutaj, należy zwrócić uwagę skarżącego na fakt, że celem kary łącznej nie jest tak

znaczące nagradzanie każdego sprawcy wielokrotnie łamiącego porządek prawny, lecz zapewnienie racjonalnego stosowania kar poprzez likwidację w postępowaniu wykonawczym ich swoistej, wynikającej z kilkakrotnych skazań konkurencji. Popęlnienie większej ilości przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji, wskazuje bowiem na daleko posunięty stopień demoralizacji skazanego, dla którego wejście w konflikt z prawem nie ma jednorazowego, przypadkowego charakteru. Oparcie przez Sąd ferujący wyrok wymiaru kary łącznej na omówionej zasadzie absorpcji, lub asperacji w wymiarze bardzo zbliżonym do niej, każdorazowo traktować należy zatem jako rozwiązanie zupełnie skrajne, stosowane absolutnie wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia.

Wniosek

Wniosek skazanego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez połączenie również wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 19 lutego 2019 roku (II K 992/18) z zaliczeniem wykonanej kary 5 miesięcy pozbawienia wolności na poczet kary łącznej i wymierzenie D. S. kary łącznej w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, na

uwzględnienie nie zasłużył
sformułowany przez skarżącego
wniosek apelacyjny.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 16 lutego 2021 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 418/20.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności zarzutów wywiedzionych przez skarżącego i przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, by podjąć ingerencję w treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiąże o powodach zmiany	

-----	-----
-------	-------

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk uznając, że w sprawie nie zachodzą podstawy do zwolnienia oskarżonego od ich zapłaty.

7. PODPIS